

der under en fuldkommen ubeherskelig Opløsningstilstand i de Dele af Verden gav Grundlaget for Borgerkrigen i Finland.

Men sammenligne dette med Opgaver, som danske Vaaben kunde have at løse.— ja, jeg forstaaer ikke ret, hvorledes det ærede Medlem kan komme ind derpaa! Hvis tilsvarende Tilstande fandtes i dette Øjeblik i København, eller i det hele taget i Danmark, kan det ærede Medlem dog være saa sikker paa som paa noget i Verden, at det Militærvæsen, der er til Raadighed i dette Land, aldeles ikke magter den Opgave efter den Ordning, der er gennemført i 1922. Om de fleste revolutionære Bevægelser af lignende Karakter som den, der brød igennem i Finland paa det Tidpunkt, gælder endda dette, at de stærkeste Kræfter, der var sat ind paa revolutionær Side, regelmæssigt er kommet fra Soldaterne og Matroserne. Disse Dele af den tyske Befolkning skabte den tyske Revolution ved Krigens Slutning, og ganske paa tilsvarende Maade udviklede Forholdene sig i Finland, selv om Udgangspunktet var af en anden Beskaffenhed. Derfor tror jeg roligt, man kan svare paa det Spørgsmaal, den ærede Ordfører her stillede, at Forslaget maa være beregnet paa at løse Opgaver, som kan frembyde sig, hvis der virkelig er Tale om, at den ene eller den anden Art af bevæbnede Bander forstyrrer Roen indenfor dansk Omraade, men at det ikke kan nytte noget, at vi drømmer om i dette Land at kunne indrette et Militærvæsen, der kan være afgørende for Begivenheder under Vilkaar som dem, der fandtes i Finland ved Verdenskrigens Slutning.

Imidlertid sagde den ærede Ordfører — og det var jeg for mit Vedkommende overmaade tilfreds med —, at Ordningen af 1922 var jo ikke nogen Evhedsordning. Man kan sige, at det er en lille Indrømmelse, men naar det bliver sagt her ved denne Lejlighed, tror jeg, vi alle har Grund til at gaa ud fra, at den ærede Ordfører har ment noget med at sige det og ikke blot har villet skyde hele Spørgsmaalet til Side. Naar vi forhandlede om denne Sag i Fjor, fremhævedes det jo navnlig fra Partiet Venstres Side, at en afgørende Betingelse for at gaa til en ny Forhandling med Udsigt til Resultat var denne, at den almindelige Situation i Europa var ændret i Forhold til den Situation, som fandtes i 1922. Jeg skal ikke komme ind paa det Spørgsmaal her, om denne Begrundelse fra Partiets Side var

stærk eller svag; det sikre er, at Partiet gav denne Begrundelse og anførte dette som en afgørende Hindring for at komme afgørende i Gang med Forhandlingerne i Fjor. Nu kan det jo ikke nægtes, at ved de Begivenheder, som har fundet Sted, siden vi mødtes til Drøftelsen af dette Spørgsmaal i Fjor, er der foregaaet en meget indgribende Ændring af de europæiske Forhold, en meget stor Forandring i den almindelige Situation, paa Baggrund af hvilken vi forhandler. Den ærede Ordfører nævnte i denne Sammenhæng ganske naturligt Genève-Protokollen og Locarno-Aftalerne og sagde, at i Fjor havde man først været særdeles optimistisk og derefter meget pessimistisk. Det er vistnok rigtigt, at man i nogen Grad kan betegne Stemningerne ogsaa i vort Land paa dette Tidspunkt med disse to Ord. Jeg tror imidlertid ikke, at disse Stemninger fik stærkt Udtryk under Forhandlingen her i Tinget, i hvert Tilfælde ikke fra vor Side. Jeg tror ikke, at jeg for min Del den Gang har omtalt Genève-Aftalerne og Muligheden for deres Gennemførelse med overdreven Optimisme, og jeg har heller ikke bagefter, da det viste sig, at de forandrede Forhold i England umuliggjorde Ikrafttræden af de trufne Aftaler, givet Udtryk for nogen stor Pessimisme i den Anledning. Men der er jo mellem Genève-Aftalerne i Fjor og Locarno-Aftalerne i Aar, mellem det Tidspunkt, da vi sidst drøftede denne Sag her, og nu, en afgørende Forskel, og det er, at den Gang stod det som et fuldkommen aabent Spørgsmaal, hvorvidt Genève-Protokollen vilde træde i Kraft, vel med en ikke ringe Sandsynlighed for, at der vilde komme Ændringer, før den virkelig fik Gyldighed, men i dette Øjeblik kan man vel betragte Locarno-Aftalerne, de trufne Aftaler mellem den paagældende Gruppe af Stater, som en virkelig Kendsgerning. Der er en anden Forskel, nemlig at Genève-Protokollen søgte at løse Spørgsmaalet, saaledes som Udenrigsministeren betegnede det, universelt, under eet for alle, hvorimod Locarno-Aftalerne er meget mere beskædede ved kun at omfatte Forholdene for en bestemt Gruppe af Stater. De er ogsaa i en anden Henseende mere beskædede, i den Forstand, at medens Genève-Aftalerne i Fjor fuldt og helt spærrede Adgangen til Begrebet lovlig Krig og sikrede den fredelige Afgørelse af enhver Konflikt, saafremt Retsreglerne overholdtes, gaar Locarno-Aftalerne ikke fuldt saa vidt. For Tyskland, Belgien og Frankrig